

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU ECONOMU

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România 40 lei
6 luni 20 „
3 luni 10 „
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc tot-d-a-una înainte

Redacția & Administrația,
București, CALEA RAHOVEI—5

Lângă Palatul Justiției

TELEFON № 16/98

SUMAR

Este statistica noastră penală fantesistă, de d-l profesor I. Tanoviceanu;

JURISPRUDENȚĂ:

Curtea de Casație, secțiuni-unite: *Ministerul de finanțe cu Mihalache Chiriță*;
Idem, secțiunea I: *Evangelina Cimara cu Ion Borcea s. a.*
Idem, secțiunea II: *G. Surdu și I. Bădulescu condamnați pentru crima de atentat la liniștea Statului*;
Tribunalul Botoșani: *Peisăch Leibovici cu Isac Bacal*;
Tribunalul Covurlui s. II: *Ministerul de Finanțe cu Ruxandra I. Nicolau*;
Tribunalul civil din Marsilia: *Despre actele făcute de risipitor, cu o Observație*;

Este statistica noastră penală fantesistă?

Răspund cam târziu la articolul d-lui Iulian Teodorescu intitulat «Iarăși statistica penală»¹⁾ însă i datoram un răspuns și văd că e necesar. Cestiunea e prea importantă pentru a închide discuțiunea asupra ei, și, chiar dacă răspunsul colegului meu de la Facultatea de drept din Iași, m'ar mulțumi pe mine, nu mulțumește interesul public, care este ca adevărul să nu fie întunecat. Cu ocaziunea citirei unui volum de curând apărut: *De la récidive dans le droit pénal romain*, de d. I. Rosen, am constatat că cele scrise de d. I. Teodorescu au avut darul să convingă pe d. Rosen. Prin urmare părerea d-lui Teodorescu despre statistica română, răspândindu-se, eu care o cred greșită, am datoria să o combat. Și o voi combate.

În resumat subiectul discuțiunii e următorul:

Intr'un articol publicat în această revistă, sub titlul «Motivul crimei într'o statistică penală»²⁾, d. Iul. Teodorescu afirma nici mai mult nici mai puțin, de cât că statistica penală pe care o publică Ministerul nostru de justiție, de mai bine de 30 de ani, «e o statistică criminală fantesistă». Am combătut în unul din numerile următoare ale Curierului judiciar (No. 34 din 6 Mai 1907),

această afirmare, arătând că statistica noastră penală poate fi imperfectă, și recunoscând că conține greșeli, însă că e o exagerațiune a pretinde că e fantesistă. Eu, care am studiat de aproape această statistică, și care am prezentat un memoriu Acad. Române întemeindu-mă pe ea, nu puteam fi atât de naiv să nu observ acest lucru și să mă întemeez pe o statistică fantesistă.

Însă d. Iul. Teodorescu, menținând punctul d-sale de vedere, sunt silit să reviu asupra acestei cestiuni și să susțin din nou că afirmațiunea d-sale e o exagerațiune.

Ce a adus colegul nostru în discuțiune pentru ca să probeze grava afirmațiune că funcționarii noștri s'ar fi îndeletnicit să plăsmuiască o statistică criminală fantesistă?

Mai întâiu o eroare a d-sale pe care o recunoaște «cu plăcere», după ce o socotise drept o grosolană eroare a statisticei noastre penale, și o cita ca exemplul cel mai convingător spre a dovedi cele ce afirmase.

Nu insist asupra acestei erori, care d. Teodorescu spune că ar proveni din cauza, că s'a servit de note culese acum 9 ani, și pe care nu le-a verificat din nou ne mai avind statistica la dispozițiune pentru acea epocă; va conveni însă împreună cu mine d-sa, că e cam grav a pune propriile sale erori, chiar vechi de 9 ani, pe socoteala altora!

Ce aduce nou în articolul din urmă prin care ne răspunde la articolul nostru?

Mai întâi arată că, la statistica Curților cu jurați, dacă se adună primul quinqueniu dupe 1874 ajungem la cifra de 8013 acuzați pe când în al doilea quinqueniu n'găsim de cât 7184. «Această diferență — zice d. Teodorescu — s'ar putea interpreta până la oare care punct, ca o lipsă de exactitate a cifrelor culese, pentru că dacă ne uităm la statisticile celorlalte State, nu dăm peste diferențe atât de mari dela o perioadă la alta».

¹⁾ Curier Judiciar an XVI No. 5) din 15 Iul. 1907.

²⁾ Curier Judiciar an XVI. No. 34 din 6 Mai 1907.

Ei bine d. Teodorescu se înșală, o diferență de 10% delă un quinqueniu la altul nu dovedește că o statistică e neexactă. Și, pentru a proba acest lucru, nu avem necesitate să căutăm mult prin statisticele penale europene, ci e destul să ne referim la statistica penală franceză, una din cele mai bune, dacă nu chiar cea mai bună a Europei. În această statistică se vede, relativ la Curțile cu jurați, că au fost 7855 acuzați ca mezie quinquenală delă 1836—1840, și 7104 în perioada următoare 1841—1846.

Oare și această statistică e fantezistă?

Al doilea argument îl trage colegul nostru din circulările recente ale Ministerului de justiție, în care se spune să se îndrepteze omisiunile sau nepotrivirile ce s'au găsit pentru anii trecuți, și se adaogă, că se vor lua măsuri severe în contra acelor care se vor dovedi că au pus cifre statistice *imaginare*. Acest al doilea argument a avut darul să convingă și pe d. Rosen, care îl reproduce în studiul d-sale asupra recidivei ¹⁾.

D. Teodorescu se vede că nu e în curent cu practica administrativă, căci altfel nu s'ar mai întemeia pe aceste circulări pentru ca să pretindă că statistica noastră penală e fantezistă. Ast-fel de circulări se dau adesea ori, și, căutând în arhiva Ministerului de instrucțiune, s'ar putea găsi circulări și adrese cu conținut identic, concepute, sunt acum 30 de ani, de scriitorul acestor linii pe atunci ajutor de referent statistic în Ministerul instrucțiunii.

Ce rezultă din acele circulări? Că statistica învățământului la care lucram era *fantesistă*, ca să mă exprim cu termenul favorit colegului nostru?

Nici de cum! În realitate ca autoritate centrală reaminteam funcționarilor statistici, cum face și actualul conducător al biuroului statistic din Ministerul justiției, art. 21 din legea pentru reorganizarea serviciului statistic din 29 Nov. 1871 în următoarea cuprindere:

«Ori-ce funcționar statistic, fie central, fie județean, care se va descoperi că a denaturat cifrele statistice, punând *cifre imaginarii*, iar nu acele care vor fi culese conf. cu regulamentul general, va fi dat judecății dupe cererea Ministerului din năuntru, și, de se va găsi vinovat, i se va aplica 15 zile închisoare, după care destituindu-se, va fi publicat în «Monitorul Oficial».

Prin urmare circulările, înțelepte ale Ministerului justiției, pe care le aprob din toată inima, probează tot atât de puțin fantezia statisticei noastre judiciare, pe cât ar proba-o art. 21 al legii organice a serviciului statistic din 29 Nov. 1871.

În fine d. Teodorescu mai invoacă imperfecțiunile statisticei noastre penale, ca argument al teșii pe care o susține că statistica noastră penală ar fi fantezistă. În statistica, pe 1896, ne spune d-sa, găsim din 61.443 preveniți 33.629 însurați, 8770 neînsurați, 1470 văduvi iar 17.574 nu se știe în ce categorie trebuie puși, căci statistica nu o spune. «S'ar putea oare susține zice d. Teodorescu — cu probabilitate cel puțin, care e criminalitatea văduvilor comparativ cu a celor căsătoriți și a celibatarilor?»

Evident că nu! Dar aceasta probează *imperfecțiunea*, iar nu *fantesia* statisticei noastre penale. De oare-ce hotărârile judecătorești, din cauza *neglijenței judecătorilor*, nu constată la toți inculpații starea lor civilă, siliți sunt funcționarii statistici să pună în tabelele statistice numai ceea ce găsesc. De această lipsă pot fi vinovați judecătorii, or poate grefierii, dar nu vedem unde s'ar putea găsi aci fantezie, sau chiar cea mai mică vinovație or neglijență a funcționarilor statistici.

Departa de a proba că statistica noastră penală e fantezistă, exemplu adus de d. Teodorescu e cea mai elocuentă probă a sincerității acestei statistici, și ne mirăm că un jurist, care trebuie să fie mai înainte de toate un bun logician, a putut să invoace un astfel de argument defavorabil pentru dânsul. Căci, e ușor de înțeles, că dacă statistica noastră ar fi fantezistă, ea nu ar fi avut nici o greutate să completeze cu închipuirea, ceea ce nu găsea în hotărârile judecătorești spre a-și ascunde ast-fel imperfecțiunile sale. Prin urmare tocmai imperfecțiunea și lipsa unor date probează sinceritatea statisticei noastre penale.

Și dovadă că statistica noastră penală poate fi defectuoasă, dar e sinceră și nu fantastică, este ultimul an publicat de biurul statistic de pe lângă Ministerul de Justiție. Colegul nostru recunoaște că actualul șef al biuroului statistic e o persoană competentă, și aci suntem în acord perfect; ei bine! cifrele statistice publicate de d. Scraba sunt în absolută concordanță cu acele din anii precedenți. Dacă statistica noastră penală ar fi fantezistă, fantezia ar fi încetat odată ce avem în capul ei un om de competență și conștiințiositatea actualului șef al biuroului statistic de pe lângă Ministerul Justiției; vedem însă din contră că în noua publicațiune pe anul 1899 s'au introdus îmbunătățiri considerabile, și sperăm că în viitor se vor introduce și mai multe, dar nu vedem o singură nepotrivire între statistica penală a anului 1899 și a anilor precedenți.

Prin urmare, și în resumat: statistică defectuoasă, de acord, statistică fantezistă nu admit că ar putea fi statistica noastră penală, căci, după

¹⁾ I. Rosen. De la récidive dans la droit pénal roumain Paris 1907: p. 227 și 228 nota.

cum am spus, acest lucru l'aş fi observat şi eu, care cred că m'am ocupat mai mult de cât or-care altul în ţara noastră de statistica penală română.

Şi de aceea chiar m'am simţit jignit, când am văzut că colegul nostru consideră materialul de care m'am servit în nişte studii mult cugetate, drept un material fantastic şi lipsit de orî-ce valoare.

D. Teodorescu imi spune că n'a voit să mă lovească. 'L cred, căci de aş fi crezut alt-fel, poate că răspunsul meu ar fi fost altfel redactat. Eu nu am pretins că lovirea a fost făcută intenţionat, dar colegul meu ştie că sunt şi lovituri neintenţionate care fac rău, ast-fel am considerat scrisesele d-sale.

De altmintrelea nu pretind ca să nu fiu criticat sau lovit când voi greşi, şi găsesc inutilă frasa şi profesia de credinţă a colegului nostru că, dacă ar avea o convingere bună sau rea, fie autorul chiar d. Tanoviceanu, va spune părerea d-sale deschis. D. Tanoviceanu nu are şi nici nu pretinde vre-un privilegiu; e un simplu student mai vechiu faţă cu unii, mai nou faţă cu alţii. Prin urmare poate să facă greşeli, şi primeşte cu plăcere criticile stiinţifice şi nepersonale de la ori şi cine, şi cu atât mai mult de la un coleg.

Dacă în cazul de faţă persistă a susţine contrariul de cea ce susţine d. Teodorescu, cauza e că i se pare că termenul de **statistică fantesistă** era nepotrivit, şi cel mai bun lucru ar fi fost ca d-sa să renunţe la un termen, care dacă ar fi exact ar face din funcţionarii statistici nişte delincvenţi, iar din scriitorul acestor linii un neghiob, ceea-ce sperăm că n'a fost în intenţiunea colegului nostru.

* * *

Profit de această ocaziune să adaog câte-va cuvinte relativ la o discuţiune cu d. Gr. Dianu, fostul director general al penitenciarelor.

Eu am susţinut că atunci când se studiază mersul criminalităţii unei ţări, nu trebuie a se ţine seamă numai de infracţiunile mari numite crime, ci de toate infracţiunile. Am adăogat însă că, relativ la ţara noastră, chiar de ne am măr-gini numai la crime, totuşi creşterea criminali-tăţii e îngrijitoare, căci scăderea pe care o re-leva d. Dianu este numai aparentă şi provine din cauza corecţionalisării legislative şi judecătoreşti. Dacă am ţine seamă numai de crimele mari, mai puţin supuse corecţionalisării judecătoreşti, şi cu totul apărute de corecţionalisarea legislativă am arătat cu cifre statistice că criminalitatea mare a ţării noastre a crescut ¹⁾.

Am scris acest articol la sfârşitul lui Octombrie

şi mărturisesc că nu credeam să pot să-i dau o grabnică confirmare cum fac astă-zi.

În ultimul fascicol din Buletinul Uniunii in-ternaţionale de drept penal, pe care l'am primit în zilele acestea din Berlin, găsesc sub titlul «La pratique de la correctionnalisation» un raport al d-lui I. Signorel judecător de instrucţie la Tri-bunalul Saint-Girons, prezentat la al II-lea Con-gres naţional de drept penal al grupului frances, ţinut la Toulouse în zilele de 20 şi 21 Maiu 1907.

În acest raport d. Signorel spune, relativ la Franţa, exact acelaşi lucru, pe care l'am spus eu relativ la România. De aceea mă voi mărgini a reproduce cuvintele sale fără să le însoţesc de nici un comentariu.

«La diminution des crimes porte en réalité sur ceux à «nature flottante». Quant à ceux qui, comme l'assassinat, le parricide, le meurtre, l'avortement, les coups et blessures ayant entraîné la mort sans intention de la donner, la fausse monnaie, la ban-queroute frauduleuse, ont une gravité parfois non susceptible d'atténuation ou un caractère tel que la correctionnalisation n'est pas susceptible de les atteindre, ils restent stationnaires ou augmentent ¹⁾.

Ce alt-ceva ziceam eu relativ la aparenta mic-şorare a numărului crimelor în România?

Prin urmare să fie bine constatat că, chiar dacă am reduce studiul mersului criminalităţii, numai la infracţiunile cele mai grave, numite crime, totuşi este exactă afirmaţiunea pe care am făcut-o, că criminalitatea noastră creşte în mod îngrijitor.

I. Tanoviceanu

INALTA CURTE DE CASAŢIE ŞI JUSTIŢIE

Secţiuni-Unite

Audienţa dela 13 Decembrie 1907

Preşedinţia D-lui N. MANDREA, Preşedinte

Ministerul de Finanţe cu Mihalache Chiriţă

Contravenţiuni la legea interzicerii importului zaha-rinei. — Contravenţiune constatată la domiciliul con-travenientului şi faţă cu teşghetarul său. — Dacă con-travenientul are a se considera ca absent şi prin urmare dacă e nevoie ca procesul-verbal să se afişeze şi să se publice prin *Monitorul Oficial*. — Dreptul şefului de vamă de a certifica copia după procesul-verbal de constatare, chiar când nu este dânsul constatatatorul contravenţiei. — Fmaliţăţi posterioare constatărei con-travenţiei. — Dacă neîndeplinirea lor poate atrage nu-litatea procesului-verbal. — (Art. 17, 20 şi 24 din legea interzicerii importului zaharinei).

1. În materie de contravenţiune la legea a-supra interzicerii importului zaharinei, atunci când procesul-verbal de constatarea contraven-ţiunii se încheie la domiciliul contravenientului

¹⁾ Curierul Judiciar anul XVI (1907) No. 68 şi 69.

¹⁾ Bulletin de l'Union internationale de droit pénal, t. XIV, livraison 3 p. 645, Berlin 1907.

și față cu o persoană ce după lege e presupus că reprezintă pe contravenient, precum ar fi țeghetarul său, în asemenea caz contravenientul nu are a se considera ca absent, și prin consecință procesul-verbal de constatare, nu are nici a se afișa nici a se publica prin Monitorul Oficial, fiind suficient și conform cu legea lăsarea în primirea reprezentantului contravenientului a unei copii după procesul-verbal.

2. Șeful vămii, având competența conform art. 16 din legea asupra interzicerii importului zaharinei de a constata contravențiile la acea lege, dânsul este tot atât de competente a certifica conform cu originalul o copie după procesul-verbal ce se lasă contravenientului, chiar și atunci când nu este el constatatul contravenienței.

3. Formalitatea comunicării procesului-verbal cât și aceia ca copia ce se remite contravenientului să fie certificată de constatare contravenienței sunt niște formalități posterioare constatării contravenienței la legea interzicerii importului zaharinei, așa că, neîndeplinirea lor nu poate anula procesul-verbal de constatarea contravenienței încheiat în conformitate cu legea.

Decizia 22/907. — Casată, după recursul făcut de Ministerul de Finanțe și în lipsa intimatului, sentința tribunalului Buzău No. 567/907, dată în proces cu Mihalache Chiriță.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat C. Marinescu în dezvoltarea motivului de casare;

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare trimis în judecata secțiunilor-unite:

«Exces de putere și violarea art. 17, 20 și 24 din legea zaharinei.

«Tribunalul anulează procesul-verbal pe motiv că fiind dresat în lipsa intimatului, nu s'a afișat la biroul vamal cel mai apropiat, nici nu s'a publicat în «Monitorul Oficial» și pentru motivul că copia după procesul-verbal ce i s'a lăsat, nu a fost certificată de agenții cari au constatat contravenția, ci de șeful vămii.

«Ori procesul-verbal fiind dresat față de un reprezentant al contravenientului, adică de una din persoanele ce, după lege, sunt presupuse a-l reprezenta, contravenientul nu putea fi considerat ca absent și deci procesul-verbal nu urma să fie nici afișat, nici publicat.

«Pe de altă parte, atât această formalitate, cât și cea a lăsării copii, fiind posterioare actelor de constatarea contravenienței, nu pot fi considerate ca formalități esențiale, de natură a atrage, prin lipsa lor, nulitatea procesului-verbal».

Având în vedere sentința tribunalului Buzău supusă recursului;

Văzând art. 17, 20 și 24 din legea pentru interzicerea importului zaharinei;

Considerând că rezultă din dispozițiunile art. 17 sus citat că o copie conformă a procesului-verbal, certificată de constatare se va remite făptuitorului prezent, sau—de va fi absent,—se va afișa la intrarea aceloră dintre autoritățile vamale celor mai apropiate de locul încheierii procesului-verbal și se va înscrie tot de odată în Monitorul Oficial;

Considerând că în speță se constată că procesul-verbal de constatarea contravenienței a fost încheiat la domiciliul contravenientului față cu țeghetarul său, care după art. 24 din legea interzicerii importului zaharinei era presupus că reprezintă pe contravenient căruia i s'a înmănat o copie după procesul-verbal, așa că în asemenea caz contravenientul nu avea a fi considerat ca absent, și prin consecință acel proces-verbal nu avea nici a se afișa nici a se publica prin Monitorul Oficial;

Considerând de asemenea că șeful vămii avea competența, conform art. 16 de a constata contravențiile la această lege dânsul era tot atât de competente de a certifica conform cu originalul copia după procesul-verbal lăsat contravenientului în calitatea sa de șef al constatatului contravenienței;

Considerând că în afară de aceste considerațiuni, formalitatea comunicării procesului-verbal cât și aceia că, copia ce se remite contravenientului să fie certificată de constatare, fiind niște formalități posterioare constatării contravenienței, neîndeplinirea lor nu pot anula procesul-verbal de constatare încheiat în conformitate cu legea și întărit prin deciziunea aprobativă a administrațiunii centrale;

Că de aceia motivul de casare este întemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 28 Noembrie 1907

Președenția D-lui CH. PHEREKYDE, Prim Președinte

D-ra Evanghelina Cimara cu Ion Borcea s. a.

Perimare.—Act de procedură.—Jurnal de suspendare din cauza morții uneia din părți.—Dacă un asemenea jurnal constituie un act de procedură dela care să curgă termenul de perimare. — (Art. 257 al. I pr. civ.)

Jurnalul de suspendarea judecării unei afaceri, din cauză că una din părți a încetat din viață, este o dispoziție încuviințată de judecată în cercetarea pricinii și deci constituie un act de procedură în sensul art. 257 al. I pr. civ. dela care curge termenul de perimare.

Decizia 400/907. — Respins recursul făcut de D-ra Evanghelina Cimara, în contra deciziunii Curții de Apel din Iași S. II No. 88/906, dată în proces cu Ion Borcea ș. a.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Pașcanu în dezvoltarea motivului de casare.

Pe D-l avocat Stelian Popescu în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocat:

«Violarea art. 257 Cod. de pr. civ. În adevăr, acest articol stabilind perempțiunea, chiar în potriiva nevârstnicilor, interzicilor, supușilor sub consiliu judiciar, dacă partea va lăsa să treacă doi ani dela cel din urmă act de procedură, presupune că părțile figurează regulat în instanță și că în asemenea condițiuni s'au făcut vinovate de neactivitate, ori de neglijență, în continuarea procesului. Aceste dispozițiuni fiind edictate din considerațiuni de interes social, și în scopul de a se curma pricinile desfășurate a căror deslegare ajungea uneori imposibilă din cauza lungimei lor, nu pot fi aplicate în procesele unde părțile nefiind niciodată citate și găsindu-se în absolută neputință de a cunoaște existența procesului, nu s'au făcut vinovate de niciun fel de nesărguință ori neglijență, așa în cât presupunându-se că au părăsit pricina, justiția să le ridice dreptul de a o mai continua».

Având în vedere deciziunea supusă recursului prin

care Curtea de fond, a declarat perimat apelul făcut de Gheorghe M. Cimara, autorul recurenței de azi, Evangelina Cimara, în contra sentinței cu No. 220/88 a Tribunalului Dorohoi;

Având în vedere că Curtea de fond a declarat perimat apelul pe motiv că dela 3 Noembrie 1893, data ultimei jurnal prin care s'a suspendat afacerea pentru moartea lui Gh. M. Cimara, și până la 15 Iulie 1906, data cererii de perimare, partea interesată nu a mai făcut niciun act de procedură cu caracter contradictoriu;

Considerând că jurnalul Curții de fond, dela 3 Noembrie 1893, prin care a suspendat afacerea, pentru moartea uneia din părți fiind o dispoziție incuviințată în cercetarea pricinii, fie că suspendarea s'a făcut pentru moartea uneia din părți, fie că s'a făcut pentru că nu a răspuns nici-o parte, constituie un act de procedură în sensul art. 257 al. I, dela care cu drept cuvânt, a judecat Curtea de fond, că curge termenul de perimare;

Considerând că astfel fiind, rău să pretinde de recurență că Curtea de fond a violat art. 257 pr. civ., și prin urmare mijlocul de casare invocat se găsește neîntemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 19 Decembrie 1907

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Gh. Surdu și Ion Bădulescu zis Zdrâncu contra deciziei Curții cu Jurați din județul Dolj

Atentat la liniștea Statului. — Decret de amnistie. — Dacă el poate folosi acelor resculați cari au comis omoruri în condițiile art. 81 C. penal, fie ca autori, complici, agenți provocatori etc.

Constatarea prin actul de acuzare și decizia Camerei, a elementelor crimei d în art. 81 C. penal. — Dacă această constatare e suficientă pentru condamnarea autorilor crimei de resoale.

Dacă se poate susține că cei resculați urmăreau numai ameliorarea soartei lor, și că numai în mod incidental au săvârșit jafuri și omor.

Jurați. — Condițiuni cerute juraților. — Art. 81 C. pen. și 258 Pr. pen.)

1) Decretul de amnistie nu poate folosi acelor cari resculați întruna sau mai multe comune, au comis nu numai jefuiri ci și omor în condițiile art. 81 C. penal; că toți, fără deosebire, cari au cooperat într-un mod oare care la comiterea acelei crime, fie ca autori morali sau materiali, fie ca provocatori, fie ca complici, fie că au concertat comiterea crimei, n'au a beneficia de amnistie.

2) Odată ce elementele crimei din art. 81 C. penal au fost constatate, nu mai era trebuință să se fi constatat consfătuirile locuitorilor revoltați cari au precedat săvârșirii crimei însăși, nici să se fi constatat ce fel de jefuiri s'au îndeplinit și la cine anume, ce case sau pături s'au incendiat și ce omor s'a comis, când toate aceste detalieri sunt lămurite prin decizia camerei de punere sub acuză, și prin actul de acuzare.

3) Prin resculara țărănilor, nu se poate susține că acei locuitori revoltați n'ar fi avut de cât intenția de ași ameliora soarta și a obține condiții mai ușoare dela proprietari sau arendași, și că numai incidental s'ar fi săvârșit jafuri și omor, când nu se constată că acei locuitori resculați nu numai că nu s'ar fi prezentat la proprietar sau arendași a cere modificarea învoielor agricole, ci din contră, din acte e constatat că locuitorii s'au revoltat contra liniștei Statului, în condițiile art. 81 C. penal.

4) Venitul unui imobil nou, neimpus încă la funciar, poate forma censul pentru funcțiunea de jurat, când acel venit trece de cifra de 1500 lei anual.

Decisiunea 2503/907. — Respingerea recursului făcut de Gh. Surdu și Ion Bădulescu zis Zdrâncu contra deciziei Curții cu Jurați din județul Dolj cu No. 31/907.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocăt Suculescu, din partea recurenților, în dezvoltarea motivelor I și III de casare, declarând că renunță la motivul II;

Pe d-l Procuror St. Siătescu în concluziuni;

Deliberând,

Asupra motivului I de casare :

I. «Violarea principiului că amnistia stinge acțiunea publică» și greșită interpretare a Decretului regal de amnistie, precum și violarea art. 81 Codul penal. În adevăr, judecarea și condamnarea noastră se petrece după darea decretului regal de amnistie. Comisia juraților găsim că suntem vinovați de atentat la liniștea Statului, ca urmare a amnistiei, nu trebuia să fim condamnați.

Având în vedere că se constată că juraților s'a pus următoarea cestiune: «Acuzatul Gh. Surdu este culpabil că, în ziua de 11 Martie 1907, a comis un atentat contra liniștei Statului, în scop de a săvârși jefuiri și omoruri în unul sau mai multe sate, în toate circumstanțele descrise în rezumatul actului de acuzare», și «acuzatul Ion Bădulescu zis Zdrâncu este culpabil că, în seara de 11 Martie 1907, prin instrucțiuni date, a provocat pe acuzatul Gh. Surdu să comită un atentat în contra liniștei Statului, în scop de a săvârși jefuiri și omoruri în unul sau mai multe sate, în toate circumstanțele descrise în rezumatul actului de acuzare»? — și, în urma verdictului afirmativ al juraților, recurenții au fost condamnați de Curtea cu jurați, unul, Gh. Surdu, la munca silnică pe viață, pentru că a comis atentat în contra liniștei Statului, în scop de a săvârși jefuiri și omoruri în unul sau mai multe sate, fapt calificat crimă, conf. art. 81 C. penal; iar celălalt, Ion Bădulescu zis Zdrâncu, pentru că a provocat pe Gh. Surdu la comiterea acelei crime, pentru care fapt a fost condamnat la 7 ani muncă silnică;

Având în vedere că, din cercetarea cauzei, se constată că, locuitorii din comuna Moștei revoltându-se, ei, după îndemnurile recurentului Bădulescu, se duc în comuna Rudari, devastază diferite conace, le incendiază, și, din acei locuitori, Gh. Surdu, împreună cu altul, omoară pe Ștefănescu;

Considerând că decretul de amnistie nu poate folosi acelor cari, resculați într'una sau mai multe comune, au comis un numai jefuiri, ci și au omorât, în condițiile art. 81 C. penal; — că toți, fără deosebire, cari au cooperat într'un mod oarecare la comiterea acelei crime, fie ca autori morali sau materiali, fie ca provocatori, fie ca complici, fie că au concertat comiterea crimei, n'au a beneficia de amnistie;

Că întru cât, în speță, este constatat că recurenții au cooperat la comiterea unei crime, în condițiile art. 81 C. penal, ei nu pot beneficia de dispozițiile decretului de amnistie;

Considerând că se susține că, pentru constatarea crimei prevăzută de art. 81 C. penal, ar trebui să se constate singuraticile acte cari ar indica că este un atentat; — că nu s'ar putea pune juraților simplu cestiunea că s'a comis atentatul în scopul comiterei crimei (art. 81 C. pen.), fiindcă tocmai coprinsul noțiunii «atentat» ar trebui să fie lămurit prin cestiunea pusă; — că, afară de aceasta, se mai susține, că trebuie să fie dovedită legătura între atentat, în sensul arătat, și scopul crimei din art. 81 Cod. penal;

Considerând că expresia «atentat» din art. 76, 78, 81, precum și din 253 și 264 din Codul penal, nu este o

categorii deosebită a Codului penal, al cărui cuprins ar trebui să fie lămurit și constatat anume de jurați; că, încât privește crimele contra liniștii și siguranței Statului, legiuitorul condamnă concertarea pentru comiterea crimei, numită complot, și faptul consumat, indicându-se aceasta prin atentat comis cu scopul arătat în art. 76, 78 și 81 C. p.; iar dacă e vorba de provocare la comiterea uneia din aceste crime, desigur că faptele care constituiesc provocarea sau complicitatea au a fi anume constatate în deosebi, conf. principiilor art. 47, 48 și urm. Codul penal;

Considerând că, pentru constatarea atentatului crimei din art. 81, nu e necesitatea să se constate de jurați, ca la complicitate, ca la provocare, oarecari fapte, când prin cestiunea pusă se indică că în cutare zi s'au comis jefuiri în una sau mai multe comune, și s'a comis omor; că nu e trebuință să se indice prin cestiune diferitele acte de jefuire în cutare zi, căci ar fi a reproduce decizia Camerei de punere sub acuzare și actul de acuzare la care se referă decizia; că, asemenea, nu e trebuință să se arate în cestiune că locuitorii au conceput și s'au înțeles a se revolta, în cutare zi, spre a comite crima din art. 81, întrucât concepția comiterii crimei e fără însemnătate practică în dreptul penal, și numai concepția hotărâtă de a comite, adică înțelegerea cu mai mulți de a comite crima numită complot, fiind vizată de art. 81 C. p., și pedepsită cu un grad mai mic, are anume a fi constatată,—aceasta când e,—nu însă ca în cazul de față, care ne preocupă, în care locuitorii nu s'au mărginit a fi complotat, ci locuitorii resculați au procedat la executarea crimei din art. 81 C. p., prin săvârșire de jefuiri, punere de incendiu și de omor, încât astfel este crima consumată, precum o definește ca atentat săvârșit de locuitorii resculați.

Considerând că, astfel precum au constatat jurații, s'au constatat elementele crimei din art. 81 C. p., și nu are trebuință să se fi constatat consfătuirile locuitorilor revoltați, care au preces săvârșirii crimei însăși, nici să se fi constatat ce fel de jefuiri s'au îndeplinit și la cine anume, ce case sau pături s'au incendiat și ce omor s'a comis, când toate aceste detalii sunt lămurite prin decizia Camerei de punere sub acuzare și prin actul de acuzare;

Considerând că nu se poate susține că locuitorii resculați n'ar fi avut decât intenția de a-și ameliora soarta și a obține condiții mai ușoare, dela proprietar și dela arendaș, pe moșia respectivă, și că numai incidental s'ar fi săvârșit jafuri și omor, căci nu se constată, prin actele cauzei, că locuitorii s'ar fi prezentat la proprietar sau la arendaș spre a cere modificarea învoielor agricole, ci ceace se constată e că locuitorii s'au revoltat contra liniștii Statului, în condițiile art. 81;—că de aceea motivul e neîntemeiat și are a fi respins;

Asupra motivului III :

III. «Violarea art. 258 Copul penal. Curtea cu jurați din Dolj a fost ilegal constituită cu jurații D. M. Nichitoianu și Gh. Cionea, cari n'aveau censul cerut de sus citatul articol».

Având în vedere că, din adresa d-lui procuror-general al Curței de apel Craiova cu No. 13127/907 și din adresa administ. financiare Dolj No. 18577/907, se constată că atât Gh. Cionea, cât și D. M. Nichitoianu au un venit de peste 1500 lei, având cel dintâiu o casă nouă, neimpusă încă la foncieră, evaluată însă la un venit de 2000; iar D. M. Nichitoianu are donat, încă din anul 1899, 200 pogoane pământ din moșia tatălui său, impusă cu 3425 lei suta de hectare;—că, prin urmare, acești jurați având censul cerut de art. 258 proc. penală, comisiunea juraților a fost bine constituită cu dânsii, așa că motivul de casare e nefondat;

Pentru aceste motive Curtea, respinge, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI BOTOȘANI

Audiența de la 14 Noembrie 1907

Președenția D-lui M. D. PATRON, Membru de ședință

Peisăch Leibovici cu Isak Bacal

Sentința civilă No. 219

Autoritatea lucrului judecat. — Achitarea unei persoane de către instanțele penale pe motiv că nu a comis faptul său că e cu totul strein de el.—Dacă judecătorii civili pot pe această cale, să judece, pe temeiul unui supliment de probe, cestiunea despăgubirilor civile.— (Art. 1201 C. civil).

Ori de câte ori un individ este achitat de tribunal sau curte, pe motivul că nu i se poate imputa nici o vină sau că nu a comis faptul, sau că e cu totul strein de el, judecătorii civili sunt legați prin sentința corecțională, care constituie autoritate de lucru judecat, așa că achitarea este definitivă și nu se poate produce nici un supliment de probă înaintea judecătorului civil.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea îndreptată de Peisăch Leibovici în contra lui Isak Bacal pentru daune;

Având în vedere desbaterile din instanță și toate actele din dosar;

Cercetând împrejurările de fapt cari au dat naștere acestui proces constată următoarele :

În ziua de 21 Februarie 1906 se surpă dușumeaua uneia din camere din magazinul de ferărie a lui Isak Bacal prinzând sub ruinături pe mai mulți lucrători care au scăpat numai răniți, însă unul din aceștia, Leib Leibovici, n'a putut fi salvat la timp așa că a fost strivit de dărâmaturi, imputându-se lui Bacal că dânsul ar fi fost vinovat de nenorocirea întâmplată de oare-ce știa că sub camera în care avea depozit de ferărie este un beci și deci trebuia să se umble mai cu băgare de seamă și să nu se îngrămădească prea multă marfă;

În urma acestor întâmplări, d-l procuror prin rechizitoriul No. 1545 din 2 Martie 1906 trimite în judecata Tribunalului pe I. Bacal pentru faptul prevăzut de art. 248 și 249 C. pen. Dintre părțile civile constituie la primele cercetări Peisăch Leibovici tatăl defunctului Leib Leibovici, a declarat înaintea Tribunalului în ședința de la 14 Iunie 1906, că nu se mai constituie parte civilă în procesul penal și și rezervă dreptul de a intenta acțiune civilă;

Se judecă acțiunea penală atât de Tribunal cât și de Curtea de apel din Iași și inculpatul achitat de prima instanță, sentința se confirmă, în totul de a doua instanță care și motivează deciziunea sa de achitare declarând că inculpatul ignora existența unei pivnițe sub camera în care avea depozitul de ferărie și deci nu i se poate imputa că a avut nesocotința de a îngrămădi mărfuri grele de ferărie în camera ce s'a dărâmat prin surparea pivniței de sub ea și nici nu i se poate imputa că a fost cauza involuntară în sensul art. 248 și 249 C. pen. de s'a săvârșit omorul lui Leib Leibovici și rănirea celor-l'alți lucrători;

Deci aceasta a fost rezultatul acțiunii penale, totuși astăzi reclamantul Peisăch Leibovici pe cale civilă cere a i se acorda daune morale și materiale pricinuite prin moartea fiului său din vina lui Isak Bacal, susținând că de vreme ce dânsul a renunțat de a se constitui parte civilă în acțiunea penală, își susține acțiunea civilă așa cum o înțelege, putând produce noi dovezi de vinovăție prin expertiză și marturi pe lângă cele aduse pe cale penală;

Priminindu-se cercetarea acțiunii civile în sensul cerut de reclamant, s'ar ajunge a face o nouă instruc-

ține tinzând a stabili răspunderea și deci vinovăția celui pârât, ceea ce s'a făcut odată pe cale penală în-
trebuințându-se toate mijloacele ce sunt la putința in-
stanțelor judecătorești, care însă au avut de rezultat
achitarea deci neresponsabilitatea celui învinuit;

Dacă s'ar procede astfel ar însemna a se reveni a-
supra unui lucru deja judecat prin hotărâre rămasă
definitivă;

Se pretinde de reclamant că în cauză n'ar exista lu-
cru judecat pentru că potrivit art. 1201 Cod. civ. deși
această acțiune e în legătură cu cea penală având a-
celași obiect și fiind întemeiată pe același cauză, însă
nu îndeplinește a treia cerință a acelui articol prin
faptul că nu este între aceleași persoane de oare-ce
Peisich Leibovici n'a luat parte la judecata penală de-
clarând de la începutul procesului că nu se mai con-
stitue parte civilă și și va căuta dreptul său pe altă
cale;

La prima vedere s'ar părea că așa este, însă art. 1201
C. civ. conține o regulă de drept civil scrisă pentru
chestiunile curat civile, iar nu pentru acelea ce rezultă
din apropierea dreptului civil și dreptului penal și
prevăzând cazul a două hotărâri civile și una și alta,
nu se ocupă nici de cum de raportul a două acțiuni,
din care una este civilă și alta penală. În această din
urmă ipoteză, lucrul judecat în penal ar avea autori-
tatea în civil când jurisdicția penală ar recunoaște prin
hotărârea sa într'un mod lămurit și motivat că incul-
patul nu este autorul faptului ce i se impută, căci în
acest caz, deși n'ar fi identitate de persoane, este însă
lucru judecat, căci ori-ce hotărâre penală fiind dată
între inculpat și societatea întreagă, prezintă un ca-
racter de generalitate care îi imprimă autoritatea lu-
crului judecat și care nu se poate nesocoti fără scan-
dal juridic. Ar fi o teorie absolut falsă a se susține că
o chestiune deja hotărâtă în penal s'ar mai putea ju-
deca în civil sub cuvântul că acțiunea publică și in-
teresul privat nu sunt același lucru, căci s'ar putea da
loc la două hotărâri absolut contrazicătoare: recunos-
cut nevinovat și achitat în penal, vinovat și răspun-
zător de daune în civil;

În procesele criminale de competența Curților cu Ju-
rați se poate întâmpla ca dându-se un verdict de ne-
vinovăție de către jurați, Curtea totuși să constate exis-
tența faptului să condamne pe cel achitat la daune,
către partea vătămată, și cu drept cuvânt, căci verdictul
de neculpabilitate necuprinzând nici un motiv pentru
achitarea pronunțată, putând avea loc chiar când faptul
există, e foarte echitabil ca acuzatul să fie răspunzător
de el.—Judecătorii civili însă nu mai au această la-
titudine de apreciere de câte ori achitarea era hotărâtă
de un Tribunal corecțional, pentru că hotărârea ce se
dă de acest tribunal este motivată înlăturând și dis-
cutând tot ce s'ar fi putut aduce ca dovezi în contra
celui învinuit;

Deci, de câte ori un individ este achitat de tribunal
sau Curte pe cuvântul că nu i se poate imputa nici o
vină sau că nu a comis faptul sau că e cu totul străin
de el, judecătorii civili sunt legați prin sentința corec-
țională, achitarea este definitivă și nu se poate produce
nici un supliment de probă înaintea judecătorului civil;

Se mai pretinde de reclamant că s'ar aduce motive,
fapte și dovezi noi în susținerea acțiunii civile și ast-
fel fiind nu s'ar mai putea zice că e lucrul judecat în
cauză.—Dar chiar așa fiind, totuși ori-ce dovezi sau
fapte noi s'ar aduce, toate au un singur punct de
pornire: știința sau nesocotința celui ce a făcut răul,
ceea ce s'a constatat cu prisosință în acțiunea penală
că nu i se poate imputa.—Mai mult încă, chiar în ac-
țiunea civilă prin raportul său d-l Inginer Tudor (pag.
55 a dosarului) conchide că bolta pe care era așezată
camera ce s'a dărâmat a cedat din cauza modului foarte
defectuos din toate punctele de vedere în care a fost
construită și putea să cadă chiar sub o greutate mică

iar existența beciului de desupt după formele exterioare
cu greu putea fi bătută de o persoană profană;

În afară de aceste considerațiuni cari învederează
autoritatea lucrului judecat în penal de tribunalele co-
recționale asupra civilului, ceea ce le întărește mai
mult este dispozițiunea din art. 11 al. 2 Pr. pen. care
declară că hotărârea achitătoare închide părții civile
ori-ce drum de judecată înaintea Tribunalului civil și
legiitorul a înțeles includerea acestui drum chiar în ca-
zul când partea lezată nu s'ar fi constituit parte civilă în
procesul penal, căci prin achitare se recunoaște că faptul
imputat sau nu are ființă sau că inculpatul nu poate
fi răspunzător de acel fapt;

Că acesta a fost spiritul legiitorului se poate deduce
și din împrejurarea că aliniatul 1 al art. 11 Pr. pen.
statuează că hotărârea absolutorie (faptul existent dar
necăzând sub prevederile legii) sau condamnătoare
(faptul bine stabilit în sarcina celui învinuit) în materie
penală nu împiedică pe partea vătămată care n'a luat
concluziuni în instanță, de a exercita acțiunea sa pri-
vată, înaintea tribunalului civil competent;

Deci în aliniatul 2 neprecizând luarea sau neluarea
de concluziuni în instanța penală, ci desemnând în mod
generic prin «parte civilă», partea lezată a avut pre-
vederea de a face o deosebire radicală între hotărârile
achitătoare, care hotărăște nevinovăția în totul a celui
învinuit și hotărârile absolute și cele condamnătoare;

Pentru aceste motive, redactate de d-l Judecător su-
pleant Tribunalul, respinge, etc.

(ss) M. D. Patron, G. E. Vrânceanu

Grefier (s) G. Scriban

TRIBUNALUL JUDEȚULUI COVURLUI S. II

Audiența dela 28 Noembrie 1907

Președenția d-lui CORNELIU BOTEZ, Președinte

Ministerul de Finanțe cu Ruxandra Nicolau

Sentința civilă No. 300

Timbru. — Taxă succesorală. — Apel. — Dreptul ex-
clusiv al administratorului financiar a fi citat în apel
în materie de taxe succesoriale, și prin consecința de a
face și opoziție în caz de lipsă dela înfățișare.—(Art.
68 și 70 din legea timbrului).

Conform art. 68 și 70 din legea timbrului, în
materie de taxe succesoriale, Ministerul de finanțe
citându-se în apel în persoana administratorului
financiar, în cazul când administratorul financiar
ar lipsi la judecarea apelului, numai dânsul are
dreptul a face opozițiune, iar nu și avocatul
statului, care în asemenea materie are drepturi
limitate numai de a asista sau înlocui pe admi-
nistratorul financiar, citat în instanță.

Tribunalul,

Având în vedere opozițiunea făcută de d-l avocat al
statului în contra sentinței No. 281/907 prin care ad-
mițându-se apelul făcut de Ruxandra I. Nicolau în ca-
litate de tutrice a minorilor rămași pe urma defunc-
tului ei soț H. P. Nicolau, în contra procesului verbal
al controlorului fiscal din 6 Septembrie 1907 aprobat
de Ministerul Finanțelor prin deciziunea No. 4866/907,
a fost aprobate de plata sumei de 138 lei, 35 bani taxa
de înregistrare pentru averea de succesiune, rămasă
în urma numitului defunct;

Având în vedere că procuratorul apelantei susține că
opoziția este inadmisibilă, d-l avocat al statului ne-
vând dreptul conform art. 68 și 70 din legea timbrului
de a face asemenea opozițiuni;

Având în vedere că conform art. 68 din legea tim-
brului în apelul ce se va face de către moștenitori în
contra deciziunii ministeriale de impunere la taxe suc-

cesorale, și conform art. 70 din aceeași lege în opozițiunile ce se vor face de cei judecați în lipsă, Ministerul de finanțe se va cită în persoana administratorului financiar și acesta va putea fi asistat sau înlocuit de avocatul Statului, de unde rezultă că în cas când administratorul financiar ar lipsi la judecarea apelului numai el, care e singurul în drept după lege, a reprezenta pe Ministerul de finanțe în justiție poate face opoziție, nu și avocatul statului care, după cum s'a zis, are drepturi limitate numai de a asista sau de a înlocui pe administratorul financiar citat în instanță.

Că în specie apelul făcut de Raxandra H. P. Niculau judecându-se în lipsa administratorului financiar, care conform art. 68, era citat în instanță, numai el era în drept să facă opoziție în contra sentinței dată în lipsă-i, și numai la judecarea acelei opozițiuni putea să fie asistat sau înlocuit în instanță de către avocatul statului;

Că prin urmare avocatul statului ne având calitatea a face prezenta opozițiune, incidentul ridicat de procuratorul apelantei devine fondat, și opoziția caută a se respinge.

Pentru aceste motive, tribunatul respinge, etc.

(ss.) Corneliu Botez, Eugeniu Bonachi.

TRIBUNALUL CIVIL DIN MARSEILLE

Audiența de la 25 Mai 1906

Consiliu judiciar. — Risipitor. — Acte anterioare rânduiri consiliului judiciar. — Validitate. — Cazurile în care aceste acte pot fi anulate.

Actele făcute de un risipitor înainte de rânduirea consiliului judiciar, sunt în principiu valide și nu pot fi atacate, conform regulilor generale ale dreptului, de cât atunci când au fost rezultatul unei fraude urzită între părți în vedere de a zădărnici și nimici, mai dinainte efectele unei măsuri de protecțiune, pendentă înaintea justiției, și care era iminentă.

(Din *Bull. de jurisprudence civile d'Aix et de Marseille*, anul 1906, p. 326).

Observație. — Care este soarta actelor făcute de un risipitor sau de un slab de minte (*mente captus*) înainte de publicarea sentinței prin care i se rânduește un consiliu judiciar? Ele sunt fără nici o îndoială valide în principiu, pentru că emană de la o persoană capabilă; și justiția nu le va putea anula de cât în două cazuri, și anume:

1° Când se va dovedi că acel care le-a făcut nu avea, în momentul contractării, uzul rațiunii, în care caz ele vor fi socotite inexistente, conform dreptului comun.

2° Actele anterioare publicării sentinței de rânduire a consiliului judiciar vor putea fi anulate atunci când se va stabili că cei de al treilea, cari au contractat cu un risipitor sau cu un slab de minte, au avut cunoștința despre acțiunea prin care se provocase rânduirea unui consiliu judiciar, și totuși au contractat cu dânsul, folosinduse de slăbiciunile lui și voind astfel a zădărnici efectele hotărârei care urmă să restrângă capacitatea sa; căci este de principiu că toate actele făcute în fraudă legii sunt anulabile. Vezi în acest sens, singurul juridic după părerea noastră: Toulhier-Duvergier, I, partea a II-a, 1383; Baudry-Lacantinerie, I, 1192 (ed. a 5-a); Laurent, V, 375

in fine; Demolombe, VIII, 772; D. Alexandresco, t. III, p. 117 (ed. a 2-a); Cas. fr., Tribun. și C. Paris, Sirey, 97. 1. 113; D. P. 97. 1. 404; Sirey, 98. 1. 305; D. P. 98. 1. 413; D. P. 95. 2. 425 (cu nota lui Glasson); *Dreptul* din 1905, No. 67, p. 549; D. P. 96. 2. 261; C. Nancy, *Dreptul* din 1897. No. 70 și D. P. 98. 2. 512; Trib. Ilfov, *Dreptul* din 1903, No. 7 și *Curierul Judiciar* din acelaș an, No. 32; Cas. rom. Bult. 1905, p. 106; — *Contră*: Pothier, *Oblig.*, II, 51; Aubry et Rau, I, § 141, p. 880, text și nota 28 (ed. a 5-a); T. Huc, III, 556; Beudant, II, 986, p. 616; Baudry et Boncarrère, *Des personnes*, IV, p. 836, nota 2; De la Bigne de Villeneuve, *Éléments de droit civil*, I, 944.

S'a decis chiar că actul ar putea fi anulat dacă terțiul contractant ar fi avut cunoștința numai de intenția familiei de a provoca rânduirea unui consiliu judiciar. C. Paris, D. P. 55. 2. 246.

Frauda la lege va putea, în asemenea caz, fi dovedită prin orice probe, precum: martori, presumpții, etc. Cpr. Cas. rom. *Dreptul* din 1887, No. 68 și Bult. 1887, p. 416; Tribun. Ilfov, *Dreptul* din 1903, No. 7 și *Curierul Judiciar* din acelaș an, No. 32, p. 270.

(N. R.)

INFORMAȚIUNI

A apărut, în editura *Curierului Judiciar*:

Câteva cuvinte asupra Istoriei Dreptului Român, de d-l Ciru Oeconomu, Procuror-general pe lângă Înalta Curte de Casație, o broșură coprinzând 104 pagini, imprimată pe hârtie de lux. *Prețul 1 leu.*

Sub presă:

Noul Codice de Ședință al Judecătorului de ocol
adnotat și comentat de
CORNELIU BOTEZ

Prezidentul Trib. Covurlui

Un volum de 1200 pagini, elegant tipărit în editura librăriei Socec & C-ie, și legat flexibil, (a III-a ediție), cuprinzând:

1) *Noua lege a Judecătoriilor de ocoale ce se pune în aplicare dela 1 Mai 1908*, cu regulamentul ei, explicată pe articole, cu desbateri parlamentare în extenso, în legătură cu celelalte legi în vigoare, cum și cu principalele legislațiuni streine.

2) *Legi speciale ca: Invoeli agricole, legea proprietarilor, a autentificărilor etc.*, adnotate și comentate.

3) *Jurisprudența cea mai nouă a instanțelor judecătorești asupra tuturor materiilor de competența judelei de ocol.*

Va fi lucrarea cea mai complectă asupra acestor materii. Abonamentele se primesc în scris la *Curierul Judiciar* care le va furniza la apariție abonatiilor.

AVIS. — *Tabla de materii pe 1907 fiind terminată și imprimată, am început distribuirea ei tuturilor celor la curent cu plata abonamentului.*

Abonamentele se trimet prin mandat postal direct la Curierul Judiciar, sau se achită vechilor incasatori: I. Riveanu pentru provincie și I. Tudoroiu pentru capitală.